

Татаров О. Ю.,
доктор юридичних наук, професор,
адвокат, заслужений юрист України,
старший партнер ТОВ «Правова корпорація
«Татаров, Фаринник, Головка»

ОКРЕМІ ПРОБЛЕМИ ПРИ ПРОВЕДЕННІ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ

У статті розглянуто роль прокурора при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій. Визначено особливості забезпечення дотримання прав осіб під час проведення заходів, які обмежують конституційні права. На основі дослідження практичних проблем обґрунтовано необхідність удосконалення положень кримінального процесуального законодавства України в частині визначення суб'єктів ініціювання проведення моніторингу банківських рахунків та контролю за вчиненням злочину, порядку ознайомлення слідчим (детективом) з результатами негласних слідчих (розшукових) дій до їх розсекречення, використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій в іншому кримінальному провадженні.

Ключові слова: прокурор, слідчий, детектив, слідчий суддя, негласна слідча (розшукова) дія, тимчасове обмеження конституційних прав особи, клопотання, ухвала слідчого судді.

В статье рассмотрена роль прокурора при проведении негласных следственных (розыскных) действий. Определены особенности обеспечения соблюдения прав лиц при проведении мероприятий, которые ограничивают конституционные права. На основе исследования практических проблем обосновано необходимость совершенствования положений уголовного процессуального законодательства Украины в части определения субъектов инициирования проведения мониторинга банковских счетов и контроля за совершением преступления, порядка ознакомления следователем (детективом) с результатами негласных следственных (розыскных) действий до их рассекречивания, использование результатов негласных следственных (розыскных) действий в другом уголовном производстве.

Ключевые слова: прокурор, следователь, детектив, следственный судья, негласная следственная (сыскная) действие, временное ограничение конституционных прав личности, ходатайства, постановление следственного судьи.

З прийняттям Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України) прокурор займає провідне місце на стадії досудового розслідування. Так, відповідно до частини другої ст. 36 КПК України та ст. 25 Закону України «Про прокуратуру», здійснюючи нагляд за дотриманням законів при проведенні досудового

розслідування у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням, прокурор уповноважений відкривати кримінальне провадження, доручати слідчому здійснювати досудове розслідування, доручати слідчому й оперативному підрозділу проводити слідчі (розшукові) та негласні слідчі (розшукові) дії (далі – НСРД), погоджувати їх проведен-

ня та приймати рішення щодо їх припинення тощо [1, 2].

Тобто, прокуророві як процесуальному керівнику при проведенні НСРД надано додаткові повноваження щодо організації та контролю за законністю їх проведення з метою здійснення оперативного отримання доказів на стадії досудового розслідування. Для цього КПК України регламентовано право перевіряти законність проведення НСРД, доручати їх проведення оперативним підрозділам, приймати рішення щодо використання їх результатів у кримінальному провадженні, забезпечити дотримання прав осіб, відносно яких проводяться НСРД.

Разом з тим не повністю врегульованими залишаються питання проведення контролю за вчиненням злочину та нового виду НСРД – моніторингу банківських рахунків, запровадженого в зв'язку зі створенням Національного антикорупційного бюро України за рішенням слідчого (детектива), ознайомлення слідчого (детектива) з результатами НСРД до прийняття рішення прокурором про їх використання у кримінальному провадженні, використання результатів НСРД в іншому кримінальному провадженні тощо.

Теоретичні та практичні проблеми здійснення процесуального керівництва при проведенні НСРД були предметом дослідження таких науковців і практиків, як Є.М. Блажівський, Л.В. Вигівська, О.В. Геселев, О.Є. Кравченко, І.М. Козьяков, О.Б. Комарницька, В.В. Мухін, О.І. Назарук, М.А. Погорецький, В.О. Прядко, Д.Б. Сергєєва, С.М. Скрипниченко, А.П. Слободзян, А.О. Штанько тощо. Утім, на сьогодні не вирішеними залишаються проблеми безпосередньої участі прокурора у проведенні НСРД та забезпечення прокурором дотримання конституційних прав і свобод особи при здійсненні процесуального керівництва за проведенням НСРД, що, своєю чергою, й складає мету статті.

Аналіз статей 36, 246–275 КПК України [1] та ст. 25 ЗУ «Про прокуратуру»

[2] свідчить про те, що на прокурора при проведенні НСРД покладено обов'язок забезпечення дотримання конституційних прав і свобод особи. Зокрема, до таких належать повноваження щодо погодження клопотання про надання дозволу на проведення НСРД, які обмежують конституційні права й свободи особи, що включає в себе здійснення перевірки його законності та обґрунтованості; право заборони проведення або припинення подальшого проведення НСРД; проведення їх за рішенням прокурора у виняткових випадках до постановлення ухвали на проведення окремих НСРД (передбаченого статтями 250, 268, 269 КПК України); вжиття заходів щодо збереження отриманих під час проведення НСРД речей і документів, що можуть бути використані у кримінальному провадженні; повідомлення осіб про тимчасове обмеження їх конституційних прав; прийняття рішень щодо знищення матеріалів НСРД, які прокурор не визнає необхідними для подальшого проведення досудового розслідування; забезпечення повернення речей та документів, що були отримані під час проведення НСРД; звернення до слідчого судді з клопотанням про використання результатів НСРД в іншому кримінальному провадженні; прийняття рішень щодо проведення окремих НСРД (передбачених статтями 271, 272 КПК України); прийняття рішень про використання заздалегідь ідентифікованих (помічених) або несправжніх (імітаційних) засобів.

На думку О.Б. Комарницької, наділення наведеними повноваженнями процесуального керівника відкриває перед ним як сторони обвинувачення, додаткові засоби розкриття та розслідування злочинів, у той же час покладає на нього обов'язок професійного володіння такими засобами, оскільки невміле їх застосування може призвести до порушення прав людини під час здійснення НСРД [3, с. 271]. У цьому випадку прокурорський нагляд виступає гарантією законності проведення негласних слідчих (розшу-

кових) дій – забезпечує здійснення лише дій, які прямо передбачені КПК України [4, с. 44]. Адже, саме прокурор виконує наглядову функцію, спрямовану на забезпечення вимог закону і попередження можливих порушень конституційних прав і свобод громадян, а також дотримання положень закону про фіксацію перебігу і результатів НСРД, збереження інформації, отриманої внаслідок їх проведення з подальшим її використанням у кримінальному провадженні [5, с. 133].

Аналіз практики надання дозволу на проведення НСРД свідчить про те, що серед основних причин отримання відмов у задоволенні клопотань про проведення НСРД є необґрунтованість необхідності проведення такого виду НСРД; недоведеність слідчим у клопотанні неможливості отримання доказів без проведення зазначених дій; порушення слідчим питання про проведення НСРД у справах про розслідування злочинів невеликої та середньої тяжкості, порушення підслідності, неналежне оформлення прокурором погодження клопотання тощо [6, с. 18]. На наш погляд, така практика судів є правильною, оскільки забезпечує дотримання прав і свобод громадян від необґрунтованого обмеження. Як приклад, слідчі судді відмовляють у задоволенні клопотання про проведення НСРД, якщо слідчий, прокурор не зазначив у клопотанні відомості про особу, в житлі чи іншому володінні якої необхідно провести дію, точну адресу житла чи іншого володіння особи; якщо це автомобіль, то не зазначають марку автомобіля та державний реєстраційний номер; про те, що саме в телефонних розмовах містяться дані про причетність особи до вчинення діянь, які внесені до ЄРДР, тощо [7]. Обґрунтуванням необхідності проведення НСРД можуть бути результати проведення слідчих (розшукових) дій (допиту, огляду, обшуку), застосування заходів забезпечення кримінального провадження (тимчасовий доступ до речей і документів) та результати оперативно-розшу-

кової діяльності (у тому числі свідчення співробітників оперативних підрозділів та осіб, які конфіденційно співробітничать). Як приклад, при проведенні допиту заявника здобуто інформацію, яка потребує перевірки та підтвердження шляхом проведення відповідних процесуальних заходів. Наприклад, вимагання неправомірної вигоди чи погроз застосування насильства, що можливо здійснити виключно при проведенні НСРД.

Вважаємо, що мінімізувати формальні підстави для відмови в наданні дозволу на проведення НСРД можливо шляхом чіткого обґрунтування в клопотанні неможливості отримання відомостей іншим способом, а також можливості отримання доказів, які можуть мати суттєве значення для з'ясування обставин злочину або встановлення осіб, які його вчинили, оскільки саме з цих підстав найчастіше суди відмовляють в наданні дозволу на проведення НСРД.

Однією з новел у регламентації НСРД є закріплення виключного права прокурора звертатися до слідчого судді з клопотанням про проведення моніторингу банківських рахунків (ч. 1 ст. 269¹ КПК України), передбаченого в КПК України в зв'язку з початком функціонування Національного антикорупційного бюро України.

Як приклад, чинним законодавством України визначено, що отримання відомостей від банківської установи без застосування негласних методів, зокрема, за положеннями частини першої ст. 62 Закону України «Про банки і банківську діяльність» розкриття банківської таємниці можливе: за рішенням суду; на письмову вимогу стосовно операцій за рахунками конкретної юридичної особи або фізичної особи – суб'єкта підприємницької діяльності за конкретний проміжок часу органам прокуратури України, Служби безпеки України, Державному бюро розслідувань, Національній поліції, Національному антикорупційному бюро України, Антимонопольного комітету України; на письмову вимогу щодо наявності банківських рахунків центрально-

го органу виконавчої влади, що реалізує державну податкову політику, тощо [8]. Тобто, доступ до банківських операцій можна отримати на підставі рішення суду в порядку, визначеному цим Законом.

Законодавець передбачив виключне право прокурора ініціювати питання щодо проведення моніторингу банківських рахунків (що проводиться «негласно», відповідно до положень ст. 269¹ КПК України), унеможлививши здійснення цих дій безпосередньо слідчим (детективом), що обмежує процесуальну самостійність слідчого (детектива) як і інші НСРД, в отриманні відомостей про протиправну діяльність окремих осіб, а також не сприяє реалізації завдань кримінального провадження. Адже, слідчий, вбачаючи доцільність проведення моніторингу банківських рахунків, звертається до процесуального керівника з обґрунтуванням проведення даної НСРД в усній формі, а той, своєю чергою, на власний розсуд визначатиме необхідність ініціювання моніторингу банківських рахунків у конкретному кримінальному провадженні. Утім, у такій ситуації слідчий (детектив) не вправі оскаржити рішення прокурора, не дивлячись на те, що в проведенні такої НСРД об'єктивно виникає необхідність. Крім цього, передбачення виключного права ініціювати проведення моніторингу банківських рахунків підрозділами Національного антикорупційного бюро України не є виправданим, оскільки на стадії досудового розслідування виникає потреба у проведенні цієї НСРД й іншими правоохоронними органами при розслідуванні фінансових та економічних злочинів, наприклад, привласнення, розтрата майна або заволодіння ним шляхом зловживання службовим становищем (ст. 191 КК України), легалізація (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом (ст. 209 КК України), сприяння вчиненню терористичного акту (ст. 258⁴ КК України), фінансування тероризму (ст. 258⁵ КК України) тощо. Підслідність цих кримінальних проваджень здебільшого не відноситься до компетенції

НАБУ, проте вимога ефективності та якості розслідування вимагає, щоб слідчі усіх визначених у державі органів досудового розслідування були вправі проводити моніторинг банківських рахунків.

З огляду на викладене, вважаємо за необхідне доповнити частину першу ст. 269¹ КПК України наступним змістом: «Прокурор виносить клопотання або погоджує клопотання слідчого (детектива) щодо проведення моніторингу банківських рахунків».

Подібна ситуація також прослідковується під час проведення контролю за вчиненням злочину, який відповідно до частини четвертої ст. 246 КПК України проводиться виключно за рішенням прокурора. Утім, на наш погляд, це не сприяє економії процесуального часу та забезпеченню виконання завдань кримінального провадження, адже створює додаткові перешкоди в проведенні невідкладних дій в частині провадження оперативної чи контрольованої закупки, контрольованої поставки, спеціального слідчого експерименту, імітації обстановки злочину. Зазначені форми контролю за вчиненням злочину не пов'язані з втручанням у приватне спілкування чи іншим обмеженням конституційних прав і свобод особи, тому повинні проводитися за аналогією з виконання спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації (ст. 272 КПК України) на підставі постанови слідчого, погодженої з керівником органу досудового розслідування або безпосередньо постанови прокурора. У випадку необхідності проведення комплексу НСРД, зокрема, аудіо-, відеоконтролю, спостереження за особою, тобто за умови необхідності тимчасового обмеження конституційних прав особи, такі додаткові НСРД проводяться на підставі ухвали слідчого судді. Внесення змін до КПК України в цій частині не суперечить загальним положенням НСРД та не обмежує права громадян. Водночас, у випадку передбачення права проведення контролю за вчиненням зло-

чину за рішення слідчого, погодженого з керівником органу досудового розслідування, слід передбачити обов'язок прокурора перевіряти наявність законних і обґрунтованих підстав проведення цього НСРД та у передбачених законом випадках припинити його проведення.

Ця вимога стосується здійснення процесуального керівництва проведенням НСРД на підставі рішення прокурора, слідчого (детектива). Однак, виникає питання чи вправі прокурор самостійно приймати рішення про припинення проведення НСРД, якщо вони проводяться на підставі ухвали слідчого судді та чи зобов'язаний він у такому випадку повідомляти суд про їх припинення.

Про необхідність внесення змін до ст. 246 КПК України щодо обов'язку прокурора повідомляти слідчого суддю про припинення НСРД зазначалося О. Кравченко [9, с. 89]. На думку автора, у випадку проведення НСРД на підставі рішення слідчого судді, про припинення таких дій повинен бути повідомлений суд, який прийняв рішення про надання дозволу на проведення НСРД.

Утім, на наш погляд, це твердження не в повній мірі обґрунтоване, оскільки припинення НСРД може бути застосоване і в інших випадках. Зокрема, у разі неможливості подальшого здійснення відповідних заходів (відсутні технічні можливості, виїзд особи закордон тощо); у випадку отримання достатніх фактичних даних для доведення винуватості особи або завершення строків проведення НСРД; у разі припинення проведення НСРД на підставі рішення прокурора, що здійснювалось з процесуальними порушеннями організації та тактики проведення НСРД. Прокурор як процесуальний керівник забезпечує дотримання конституційних прав особи та їх відновлення, а тому додаткове інформування слідчого судді про припинення НСРД, на нашу думку, не є доцільним. У цьому контексті варто навести досвід окремих зарубіжних країн, кримінальне процесуальне законодавство яких закріплює

виключно за прокурором право припинення проведення НСРД: Французька Республіка, де прокурор організовує проведення розслідування поліцейським і забезпечує дотримання прав громадян при розслідуванні, в тому числі й припинення НСРД [10, с. 684], та Сполучені Штати Америки, де прокурор має право відкривати й закривати провадження без мотивування, в тому числі щодо проведення негласних заходів [10, с. 680].

Специфіка прокурорського нагляду в сфері НСРД полягає в тому, щоб дати оцінку законності конкретної дії з погляду правової обґрунтованості її здійснення, не вдаючись до її технології, яка не входить до об'єкта і предмета прокурорського нагляду [11, с. 21]. Здійснюючи процесуальне керівництво, прокурору не обов'язково брати участь в усіх діях, пов'язаних із організацією проведення НСРД, достатньо лише перевірити законність та обґрунтованість їх проведення.

Забезпечення конституційних прав особи під час використання результатів проведення НСРД є обов'язком прокурора. Так, відповідно до частини четвертої ст. 252 КПК України прокурор вживає заходів щодо збереження інформації, речей і документів, отриманих у ході проведення НСРД, приймає рішення щодо використання отриманих результатів у доказуванні (ст. 256 КПК України, Інструкція [12]), приймає рішення щодо використання отриманих результатів в інших цілях (ст. 257 КПК України). На відміну від суто наглядових повноважень, прокурор бере активну участь у визначенні кола доказів, способів їх отримання у конкретному кримінальному провадженні, проведенні НСРД, забезпечуючи одночасно законність дій слідчого та уповноваженого оперативного підрозділу під час вимушеного обмеження конституційних прав громадян [13].

Дискусійним залишається й положення про те, що виключно прокурор приймає рішення щодо доцільності використання результатів НСРД в кримінальному провадженні. Адже, найбільш

повно обставинами кримінального провадження володіє лише та особа, яка безпосередньо здійснює розслідування. Відсутність у КПК України регламентації процедури ознайомлення слідчого (детектива) з результатами НСРД в процесі їх здійснення, якщо такі дії проводилися на підставі завдання співробітниками оперативного підрозділу, свідчить про неможливість оперативного реагування слідчим на встановлені в ході проведення НСРД факти, які потребують негайного вирішення. Вказана ситуація, передусім, викликає втрату оперативності використання отриманих результатів, а також унеможливорює проведення інших процесуальних дій, оскільки законодавством України не визначено обов'язку негайного повідомлення слідчого (детектива) про результати НСРД оперативним підрозділом, який безпосередньо їх проводив. Адже, на виконавця НСРД не покладено обов'язку негайного повідомлення ініціатора про отримані відомості, що можуть мати значення для кримінального провадження. Хоча, кваліфікований слідчий може чітко це визначити в дорученні на проведення НСРД.

У діяльності органів досудового розслідування усталеною є практика, коли слідчий (детектив), даючи доручення оперативному підрозділу, вказує на необхідність періодичного ознайомлення ініціатора НСРД з отриманими результатами, що надає можливість здійснення інших процесуальних дій.

По-іншому це питання врегульоване Інструкцією [12], якою передбачено, що прокурор, який здійснює процесуальне керівництво, за необхідності дає вказівку режимно-секретному органу ознайомити слідчого з протоколом і додатками про результати НСРД.

Ураховуючи викладене, вважаємо, що в КПК України доцільно закріпити право слідчого (детектива), який є ініціатором проведення НСРД на ознайомлення з отриманими результатами НСРД, у тому числі в ході їх проведення, а також передбачити право слідчого (детек-

тива) скласти протокол про проведення НСРД до моменту їх припинення, якщо отримані результати, на його думку, можуть бути підставою проведення інших процесуальних дій (наприклад, у ході проведення НСРД встановлено місце зберігання знаряддя (предмета) злочину і виникає необхідність проведення обшуку або встановлено, що підозрюваний має намір переховуватися від слідства).

Окремого розгляду потребує питання обов'язкового повідомлення осіб шляхом направлення повідомлення з описом НСРД, які проводились відносно особи чи за результатами яких зафіксовано дії окремих осіб. Адже, вчасне повідомлення особи та її захисника є необхідною умовою для визнання таких результатів НСРД як допустимих доказів і своєчасного захисту обмежених прав. В іншій ситуації, неналежне повідомлення може призвести до визнання таких доказів судом недопустимими. Як приклад, ухвалою Апеляційного суду Черкаської області у кримінальному провадженні № 11-кп/793/373/15 справи № 703/986/14-к визнано результати НСРД недопустимими доказами, виходячи з того, що обвинувачений та його захисник не були повідомлені про проведення НСРД у порядку ст. 253 КПК України. Водночас, прокурор посилався на те, що обвинувачений та його захисник ознайомилися з відповідними результатами при відкритті матеріалів кримінального провадження [14]. Проте, на думку суду, це не спростовує істотного обмеження прав сторони захисту, що зумовило визнання результатів НСРД недопустимими доказами.

Крім цього, дискусійним у практичній діяльності залишається питання використання результатів НСРД в іншому кримінальному провадженні. Так, відповідно до частини першої ст. 257 КПК України, якщо в результаті проведення НСРД виявлено ознаки кримінального правопорушення, яке не розслідується у даному кримінальному провадженні, то отримана інформація може бути

використана в іншому кримінальному провадженні тільки на підставі ухвали слідчого судді, яка постановляється за клопотанням прокурора [1]. З аналізу зазначеної норми випливає, що ознаки вчинення іншого кримінального правопорушення можуть бути виявлені прокурором самостійно під час вивчення результатів НСРД, а також слідчим (детективом) або співробітником оперативного підрозділу в ході їх проведення та подальшим інформуванням про цей факт прокурора, який, своєю чергою, у зв'язку з необхідністю використання результатів у іншому провадженні зобов'язаний звернутися до слідчого судді з клопотанням у порядку, передбаченому ст.ст. 247, 248 КПК України.

Однак, у процесі використання результатів у іншому провадженні виникають проблеми з наданням відповідних копій протоколів і додатків до них. Наприклад, з кримінального провадження відносно одного із співучасників матеріали виділено в окреме провадження, проте копії протоколів про проведення НСРД здійснювати заборонено (ч. 3 ст. 254), відповідно й дублікат документу в порядку ст. 99 КПК України здійснити неможливо, однак є необхідність у використанні цих відомостей як доказів винуватості особи.

У практичній діяльності ця проблема вирішується наступним чином: за результатами фіксації ознак злочину, який не розслідується, складається один протокол і до нього долучаються отримані відомості лише за проміжок часу до виявлення такого факту, а вже за результатами проведення НСРД складається другий протокол і до нього долучається матеріальний носій інформації з усіма відомостями; після ухвалення рішення слідчим суддею про використання результатів НСРД в іншому кримінальному провадженні, слідчий (детектив) або прокурор звертається до суду з метою отримання дозволу на тимчасовий доступ до речей і документів у порядку глави 15 КПК України, й таким чином здійснює-

ться копіювання відповідних результатів. Як приклад, ухвалою Жовтневого районного суду м. Маріуполя Донецької області надано слідчому тимчасовий доступ до документів кримінального провадження з метою отримання копії документів з кримінального провадження про результати проведення НСРД [13].

На наше переконання, ця практика є сумнівною, оскільки не передбачає в подальшому можливості використання оригіналів документів і додатків до них як доказів винуватості особи у вчиненні злочину, тому докази, оформлені таким чином, можуть бути визнані недопустимими як такі, що здобуті не в порядку, визначеному КПК України.

З огляду на наведене вище вважаємо за необхідне внести зміни до ст. 257 КПК України, доповнивши її частиною третьою такого змісту: «Якщо слідчим суддею винесено ухвалу про використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій в іншому кримінальному провадженні, прокурор вносить відомості до Єдиного реєстру досудових розслідувань. Рішення про виготовлення дублікату протоколу та результатів негласних слідчих (розшукових) дій приймається прокурором виключно з метою їх використання в іншому кримінальному провадженні. У такому випадку дублікати протоколів НСРД є джерелом доказів».

На основі аналізу кримінальних процесуальних положень обґрунтовано необхідність законодавчої регламентації проведення контролю за вчиненням злочину на підставі постанови слідчого (детектива), погодженої з керівником органу досудового розслідування, передбачення права слідчого (детектива) ознайомлюватися з результатами НСРД до моменту їх розсекречування та складати протоколи про проведення НСРД до моменту їх завершення; права ініціювання слідчим (детективом) проведення моніторингу банківських рахунків, а також визначення правових підстав використання результатів НСРД в іншому кримінальному провадженні.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13 квіт. 2012 р. // *Голос України*. – 2012. – № 90–91. – Ст. 88.
2. Про прокуратуру: Закон України від 14 жовт. 2014 р. № 1697-VII // *Відомості Верховної Ради (ВВР)*. – 2015. – № 2–3. – Ст. 12.
3. *Комарницька О. Б.* Роль і місце прокурора при фіксації ходу та результатів проведення негласних слідчих (розшукових) дій / О. Б. Комарницька, С. В. Нестеренко // *Вісник Луган. держ. ун-ту внутр. справ ім. Е. О. Дідоренка*. – 2015. – Вип. 1. – С. 270–278.
4. *Прядко В. О.* Мета, завдання та суть прокурорського нагляду у формі процесуального керівництва негласними слідчими (розшуковими) діями / В. О. Прядко // *Судова апеляція*. – 2015. – № 1. – С. 42–49.
5. *Кравченко О. Є.* Прокурорський нагляд за проведенням негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному провадженні / О. Є. Кравченко // *Європейські перспективи*. – 2014. – № 10. – С. 129–134.
6. *Городовенко В.* Судовий контроль за проведенням слідчих (розшукових) і негласних слідчих дій / В. Городовенко // *Слово Національної школи суддів України*. – 2013. – № 1. – С. 15–20.
7. Узагальнення судової практики розгляду клопотань про дозвіл на проведення негласних слідчих (розшукових) дій слідчим суддею / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://kia.court.gov.ua/sud2690/uzah/2/>.
8. Про банки і банківську діяльність: Закон України від 07 груд. 2000 р. № 2121-III // *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. – 2001. – № 5–6. – Ст. 30.
9. *Кравченко Е. Е.* Место прокурорского контроля в системе негласных следственных (розыскных) действий / Е. Е. Кравченко // *Наше право*. – 2015. – № 1. – С. 85–90.
10. Уголовный процесс: учеб. для студ. вузов, обучающихся по специальности «Юриспруденция» / [под ред. В. П. Божьева]. – [3-е изд., испр. и доп.]. – М.: Спарк, 2002. – 704 с.
11. *Комарницька О.* Організаційні та процесуальні аспекти діяльності прокурора при погодженні клопотання на проведення негласних слідчих (розшукових) дій / О. Комарницька // *Часопис Академії адвокатури України*. – 2015. – Т. 8. – № 1. – С. 17–26.
12. Про затвердження Інструкції про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні: спільний наказ Генеральної прокуратури України, Міністерства внутрішніх справ України, Служби безпеки України, Адміністрації Державної прикордонної служби України, Міністерства фінансів України, Міністерства юстиції України від 16 листоп. 2012 р. №№ 114/1042/516/936/1687/5.
13. *Прядко В. О.* Поняття та види процесуального керівництва прокурором негласними слідчими (розшуковими) діями за національним законодавством / В. О. Прядко / *Zbornik prispevkov z medzinarodnej vedeckej konferencie / Prava a slobody cloveka a obcana: mechanizmus ich implementacie a ochrany roznych oblastiach prava*. – Bratislava.: Paneuropska vysoka skola, 2014. – 319 с.
14. Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс] // Державне підприємство «Інформаційні судові системи». – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/52328812>.
15. *Кравченко О. Є.* Форми діяльності прокурора із здійснення нагляду під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному провадженні / О. Є. Кравченко // *Форум права*. – 2015. – № 1. – С. 158–162.
16. Про деякі питання здійснення слідчим суддею апеляційної інстанції судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб у кримінальному провадженні [Електронний ресурс]: Інформаційний лист Вищого спеціалізованого суду з розгляду цивільних та кримінальних справ від 29 січ. 2013 р. № 223–158/0/4. – Режим доступу: http://www.gp.gov.ua/ua/gl.html?_m=publication.
17. Про затвердження Положення про здійснення банками фінансового моніторингу: Постанова Правління Національного банку України від 26 черв. 2015 р. № 417 // *Офіц. вісник України*. – 2015. – № 62. – С. 146. – Ст. 2035. – 14 серп.

Tatarov O. Some problems during the covert investigation (search) actions.

The paper examines the role of the prosecutor during the covert investigation (search) actions. The author determines the features ensuring the rights of persons during procedural measures that restrict constitutional rights.

Offered a supplement to p. 1, Art. 2691 of Criminal Procedure Code of Ukraine as follows: «The prosecutor makes a request or approves the request of the investigator (search) on the monitoring of bank accounts».

Proved that if a prediction right of control over the commission of a crime by a decision of the investigator agreed with the head of pretrial investigation, should be provided in the current legislation of Ukraine duty of prosecutor to check for legitimate and reasonable grounds of this covert investigation (search) actions and in certain cases termination of their conduct.

It is proposed to consolidate in the CPC of Ukraine the right of investigator (search) who is the initiator of the CISA to become acquainted with the results, including during their implementation, and provide the right of investigator (search) to draw up a protocol on holding CISA until their termination, if the results, in his opinion, may be the basis of other legal proceedings measures (for example, in the course of the CISA established the tool storage location (subject) of the crime and there is a need to search or revealed that the suspect intends to flee from the investigation).

It's necessity to supplement Art. 257, ch. 3 as follows: «If the investigating judge issued a ruling on the use of covert investigative results (search) actions in other criminal proceedings, the prosecutor submits information to the Unified Register of pre-trial investigations. The decision to manufacture a duplicate of the protocol and results of covert investigative (search) actions taken by a prosecutor only to be used in other criminal proceedings. In this case, duplicate reports of CISA is a source of evidence».

Key words: *prosecutor, investigator, search, investigating judge, an covert investigative (search) action, a temporary restriction of constitutional rights of a person, request, investigating judge ruling.*

Стаття надійшла до редакції журналу 20.09.2016 р.